

පොදු ජනශාච ලියවිණි ජාතික කථා

පන්සිය පනස් ජාතික පොතෙහි එන ජාතික කථා විමසා බැලීමේ දී එහි සමාන ආකාරයක් දැකිය හැකිය. එ නම් වර්තමාන කථාව, අතීත කථාව, පූර්වාපර සන්ධි ගැළැපීම යනු යි. වර්තමාන කථාව බුදුරදුන් හෝ බුදුන් කල වෙනත් ශ්‍රාවකයකු හෝ පුද්ගලයකු හෝ සමග බැඳෙයි. අතීත කථාව බුදුරදුන් දෙසන පූර්ව භවයන් පිළිබඳ කථාවෙකි. අවසන් ඒ දෙකේ පවත්නා වර්ත ගැළැපීම සිදු කැරේ.

ජාතික කථා බොහෝ ගණනෙක දැක්වෙන පුද්ගලයකු වනුයේ බ්‍රහ්මදත්ත රජ යි. බොහෝ ජාතිකවල අතීත කථාව දැක්වෙන්නේ ඔහු ගේ රාජ්‍ය කාලය පසුබිම් කොටගෙන යි. එ බඳු රජ, සිටු, බමුණු, ඇමැති, ශ්‍රමණ, තාපස ආදී ශ්‍රේෂ්ඨ වර්ත මෙන් ම සොරුන්, වෙසගනන්, දුමරිකයන්, කපටියන් ආදී දුෂිත වර්ත ද බෙහෙවින් මේ කථාවල දක්නා ලැබේ. ජාතික කථාවල වස්තු විෂය පාඨල ව පැතිර පවත්නා අයුරු එයින් හැඟේ.

ජාතික පොත වනාහි සිංහල සාහිත්‍යයෙහි මහා කථා කෝෂ්ඨාගාරය ලෙස සැලැකිය හැකි වුව ද ඒ පොත සැපැයීමෙහි මුඛ්‍ය ආරම්භය නම් මිනිසා ධර්ම මාර්ගයෙහි යෙදවීම යි. බුදු දහමෙහි ප්‍රධාන සාධක දෙකක් මෙ මඟින් ඉතා මැනවින් තහවුරු කැරේ. එ නම් පුනරුත්පත්තිය, කර්ම විපාකය යනු යි. ජාතික කථා යනු ම බුදුරදුන්ගේ පූර්ව ජාති කථා බැවින් පුනරුත්පත්තිය එහි පදනම වේ. පූර්වාපර සන්ධි ගැළැපීමේ දී මෙහි එන අනෙක් වර්තවල ද පුනරුත්පත්තිය සාධනය වේ. සංසාරය අතිදීර්ඝ වුවක් බැවින් පුද්ගලයෝ විවිධ තත්ත්වයන් විවිධ යෝනිවල උපදිති. බෝධිසත්ත්වයෝ ම (සස, භූරිදත්ත, ඡද්දත්ත, වාතංග, නන්දිවිසාල ආදී ජාතිකවල දැක්වෙන සේ) ඉතා බොහෝ ආත්මභවයන්හි තිරණ්විත යෝනියෙහි උපන් හ. පුරුෂයෝ ස්ත්‍රී ව ද ස්ත්‍රීහු පුරුෂ ව ද උපදිති. සතුරෝ පවා ඥාති වූ උපදිති. වන්දනීන්හර ජාතිකයෙහි

බෝසතුනට විද මරන රජපුරුවෝ නම් බුදුරදුන් ගේ ඥාති සහෝදර වූ අනුරුද්ධ ස්ථවිරයෝ ය.

මෙ සේ බලන කල්හි ලෝක ස්වභාවය කථා රසයෙන් අනුන කොට දැක්වීමෙහි ලා ජාතික පොතීන් වනුයේ මහත් මෙහෙයකි. කර්ම විපාකය ද දැක්වෙනුයේ එ ලෙසින් ම ය. පසේබුදුනට පිදු කැවුම ගත් පවින් බෝසත්හු ද (කුස ජාතිකයෝ) විරූප වූ උපදිති. සමාජයට කළ මෙහෙවරින් මස මානවකයෝ ශක්‍යදේව වූ උපදිති. කුශලාකුශල කර්ම විපාකය මෙ සේ දැක්වේ. සැබැවින් ම ජාතික කථා සම්පාදනයෙහි පරමාර්ථය නම් මෙය විශද කොට දැක්වීම යි.

ශ්‍රීනාත් ගණේවත්ත

ධර්ම මාර්ගය සාහිත්‍ය මාර්ගයට යා කොට සද්ගුණ සම්පන්න උදර මනුෂ්‍ය සමාජයක් බිහි කරනු වස් ජාතික පොත ඉවහල් වනු යේ එ ලෙසිනි. වියන් සුළු පිරිසක් නො ව පොදු ජනයා ම අරමුණු කොට ගෙන ජාතික පොත සම්පාදනය වූ ඇති බවට එහි ලා උපයුක්ත භාෂා ව්‍යවහාරය ද මනා සාධකයක් වේ. බොහෝ විචාරකයන්හු පෙන්වා දෙන සේ, කට වහරට ඉතා අසල්වන

පරිදි එයින් සකසාගත් සරල බස් වහරක් මෙහි යෙදේ. එ වනා හි කට වහරක් වියන් වහරක් පිරිසිඳ දැන සකසාගත් වහරෙකි. එ වුව ද ජාතික පොතෙහි බස් වහර හැම තන්හි එක සේ නොයෙදෙන බව ද දැක්විය යුතු ය. අන් එක ද පැරැණි පොතකට වඩා මෙහි දෙමළ වදන් යෙදේ. තන්හි තන්හි ගැමි වහරින් ගත් වදනුදු යෙදේ. දඹදෙණි අවදියෙහි පොත් මෙන් මෙ ද කියවනු අසා සිටින්නට ඉතා ගැළැපෙන රීතියකින් ලියා ඇත්තේ ය. සුධාහෝජන ජාතිකයෙහි එන පහත ඡේදයෙන් ජාතික පොතෙහි බස් වහර මැනවින් පිළිබිඹු වේ.

“ඒ තෙම ලජ්ජාවට පැමිණ එ තැන් පටන් තමන් ගේ ගෙදරට යාවක කෙනකුන් නොවදින නියායෙන් රැකවල් සැලැස්විය... සියලු යාවකයෝ කිසියම් දෙයක් නො ලැබ ඇස දල්වාත් ඔහු ගේ ගෙය නො බලන්නාහු ය. එ තෙම එ තැන් පටන් ධනය රැස් කෙරෙමින් අනුභව නොකරන්නේ ය. පුත්‍රදරාදීනටත් නොදෙන්නේ ය. කාඩ් දෙවන කොට ඇති නිවුඩු හාලේ බත් අනුභව කරන්නේය. තුඹ වැල් සා හුයින් වියන ලද වක්කාරි කඩ ම අදනේ ය. පත් කුඩයක් ඉසට කරවාගෙන ජරා ගොත් යොදන ලද දිරාගිය රථයකට නැඟී ගමන් කරන්නේ ය. මෙලෙසින් අසත් පුරුෂයා විසින් ලබන ලද ධනය බල්ලන්ට පොල් නොපළා ලූ කලක් පරිද්දෙන් නිෂ්ප්‍රයෝජන විය.”

ඇතැම් විචාරකයන් ගේ මතය අනුව කෙටිකතා වැනි නූතන ප්‍රබන්ධවලට ද සිංහල ජාතික කථාවල ආභාසය ලැබී ඇත. එ කෙසේ වුව ද, මෙ රට සමාජයට විර කාලීන වූ අතිශයින් බල පෑ ප්‍රධානතම ග්‍රන්ථය පන්සිය පනස් ජාතික පොත බව කිව හැකි ය.